

ker forpligtede sig til at opfylde denne målsætning til et bestemt tidspunkt. På trods af at Finland var nettoimportør af udenlandsk kapital, havde det dog regelmæssigt og i betydeligt omfang forøget sin udviklingsbistand.

Frankrig understregede i sit indlæg, at man ikke burde tillægge det for stor betydning, om udviklingsbistanden blev ydet gennem bilaterale eller multilaterale kanaler; den form, der valgtes, havde oftest en historisk begrundelse, ligesom det rent lovgivningsmæssigt kunne have fordele om man valgte den ene eller anden form. For Frankrigs vedkommende var det imidlertid i den seneste tid den multilaterale, som var steget kraftigst, hvilket yderligere ville blive understreget i tilfælde af vedtagelse af suppleringen af IDAs midler. *USA* understregede betydningen af den private kapital i udviklingsprocessen og af, at udviklingslandene garanterede denne kapital den tilstrækkelige økonomiske og politiske sikkerhed.

Udviklingslandene udtrykte gennemgående skuffelse over det tempo, i hvilket disse lande fik tilført kapital fra de mere udviklede lande; udenlandsk kapital var en forudsætning for al anden udvikling. Man hæftede sig især ved, at udviklingsbistanden i de senere år havde udgjort en stadig faldende procent af de mere udviklede landes nationalindkomst. Der udtryktes tilfredshed med den under UNCTAD vedtagne beslutning om at beregne 1 pct. målet på basis af bruttonationalproduktet, samtidig med at det blev beklaget, at der ikke havde kunnet fastsættes en dato for opnåelsen af denne målsætning. Målsætningen burde drøftes inden for rammerne af FN's 2. udviklingsår; en strategi for 1970'erne kunne ikke udarbejdes uden kendskab til hvilke ressourcer, der ville blive stillet til rådighed. *Indien* fremhævede, at en opfyldelse af 1 pct. målsætningen ville have afgørende betydning, idet den ville tillade udviklingslandene en årlig vækstrate på 6 pct. svarende til en vækst på 3½ pct. beregnet pr. indbygger.

Med en henvisning til præsidenten for Verdensbanken udtalte en række udviklingslande, at betalingsvanskeligheder i giverlandene ikke kunne gives som forklaring på de svigtende bistandsydelser. De penge, der blev givet ud til udviklingslån,

vendte ofte hurtigt tilbage i form af ordrer på leverancer eller tjenesteydelser. Fra udviklingslandenes side tillagde man en snarlig supplerings af IDAs midler en afgørende betydning. Visse af udviklingslandene berørte i denne forbindelse muligheden af at lade IDA få del i nogle af de særlige trækingsrettigheder på Valutafonden. Man konstaterede endvidere med tilfredshed Verdensbankens beslutning om at ville fordoble sine udlån over den kommende 5-års periode. Bl. a. *Ghana* udtrykte tilfredshed med beslutningen om nedsættelse af et særligt udvalg vedrørende fremmede investeringer, som burde fremkomme med konkrete forslag; *Ghana* udtrykte endvidere påskønnelse af bl. a. Danmarks, Norges og Sveriges forhøjede bistandsydelser, samtidig med at der rettedes kritik mod de kommunistiske landes udviklingsbistand. En lang række udviklingslande udtrykte interesse for også at modtage privat kapital, som man erkendte kunne have stor betydning for udviklingsprocessen.

De *kommunistiske lande* fremkom under debatten med de sædvanlige beskyldninger mod de kapitalistiske lande for udplyndring af udviklingslandenes naturressourcer og for at føre en neo-kolonialistisk politik. Man understregede betydningen af at styrke den offentlige sektor i økonomien, at tilsikre en større grad af selvforsyning samt højne produktiviteten i forbindelse med industrialiseringsprocessen. Verdensbankens rentefod på 6¼ pct. betegnedes som urimelig. *Jugoslavien* fandt, at det internationale samarbejde burde samle sig om at sikre udviklingslandenes eksportindtægter samt at fremskaffe kapital på rimelige vilkår. Man beklagede, at der ikke var fastsat nogen tidsfrist for 1 pct. målsætningens opfyldelse.

II. Resolutionen.

Under debatten fremlagde *Syrien* på en række udviklingslandes vegne et resolutionsforslag, som efter en række ændringer kom til at bestå af 6 operative paragraffer, i henhold til hvilke Generalforsamlingen i den første giver sin tilslutning til UNCTADs beslutning om, at de mere udviklede lande årligt bør overføre finansielle ressourcer til udviklingslandene i en størrelsesorden af 1 pct. af deres bruttonationalprodukt, beregnet i markedspriser, dog således at der kan